

СЕВЕРНО ЕХО

Два «Съгласие»

Никола Ив. Мутафовъ и Сия

Плевен, Сър-пазаръ, Телефонъ № 222.

Голѣмъ складъ на дървенъ строителенъ материалъ — представителство на „Бълг. Горска Индустрия“, съобщава че ще продава на най-износни цѣни всички видове:

дъски, греди, летви.

Телефонъ № 55.
(на печатницата)

Редакторъ Петко Пав. Поповъ.

Съредаторка Рена П. Попова.

Год. абонаментъ 60 лв.

Зарезански герои

Отъ А. Поповъ

— Остави се бае Вуте, за реалит станакме. То баримъ следъ изборитъ да бѣше, щѣме да ударимъ една протестна телеграма до правителството. А пъкъ сега?...

Непоследъкъ голѣмия римски вестникъ „La Meridiano“, нашия вестникъ „La Bulgare“ и нѣколко сериозни литературни списания дадохъ много ласкави отзиви за Тодоровъ. А г. Пиетро Скарпа, извѣстенъ строгъ италиански критикъ, писа специална статия, въ която похвалява голѣмо бѣдше на младия и талантливъ скулпторъ, който — споредъ него — ще заеме първо мѣсто между всички добри скулптори на съвременността.

Миналата година италианското правителство му е отпуснало премия 4,000 италиански лири — или наши 30,000 лева. Обезпелвайки това, г. Скарпа съ съжаление констатира факта, че у насъ не е направено нищо за да се подкрепи младия и талантливъ скулпторъ, който отчаяно се бори съ мизерията и живѣе съ това, което той изкарва отъ скулпторскитъ си произведения, работилъ презъ свободното си време.

Тодоровъ скоро ще замине пакъ за Римъ, за да довърши последния курсъ на академията. Той ще мине презъ Цариградъ, където ще моделира бюста на охридския митрополитъ Борисъ, е въ Римъ ще го изваять отъ мраморъ.

Научаваме се, че той се е обърналъ за помощъ къмъ посолната комисия. Ние вѣрваме, че таква нѣма да му се откаже. За окръжия се бѣде гордостъ да се подкрепи единъ младъ и талантливъ скулпторъ като Тодоровъ, който сигноръ следъ две три години ще прославя името на България и ще бѣде въ редоветъ на голѣмитъ майстори въ областта на скулптурата.

П. Черномезецъ.

Кино „ЕЛЕКТРА“ днесъ ВЕРДИОНЪ

Свето име, съчинено отъ огънь, кръвъ и смъртъ... героизмъ, страдания и жезурна слава! Оригинални снимки отъ мировата война!

Участвуватъ: маршалъ Петенъ, Кайзертъ, Кромпринцътъ, Хинденбургъ, Лудендорфъ, 2,000,000 бойци, 4,000 разнокалибрени оръжия, 20,000 картечници и т. н.

БЕЛЕЖКИ

Единъ талантливъ българинъ, който трѣбва да се подкрепи

Преди нѣколко години изъ улицитъ на Плевенъ често се мѣркаше единъ младъ несретникъ отъ село Бръстъ, никополско, който въ средата изъ която съ движеше минаваше за начинающъ художникъ.

И като на всички млади таланти въ България, така и на тоя младъ човѣкъ — Кирилъ Тодоровъ, не се обърна никакво внимание. Всички нападурени, наконетни и празни хора гледаха на него съ извѣстно предупреждение, а нѣкой нахално му се надсмиваха.

Познавайки, обаче, суровитъ условия у насъ, Тодоровъ не се отчая. Скоро той замينا за Италия и постъжи въ Римската академия на изящнитъ изкуства.

И цѣли три години и половина не се чу нищо за него. Почти бѣше го забравили!

Но преди нѣколко дни Тодоровъ се завърне отново въ родната си, сега вече съ име и гордъ, че е можалъ да осъществи своята многожелана мечта.

Той е скулпторъ отъ голѣма величина.

Окржжниятъ съветъ

Изложението на г. Бойчиновъ. Промѣни въ съвета. Отпусната помощъ

Презъ последната седмица председателя на постоянната комисиия г. Бойчиновъ, направи подробно изложение за стопанското и культурно състояние на окръга.

Въ своето изложение г. Бойчиновъ подчерта, че бюджета на окръга е реаленъ и че е по-малкъ отъ миналогодишния съ 4,100,000 лева. Заяви, че се е постаралъ да предвиди значителни суми за задоволяването на най-насъщнитъ нужди въ окръга въ всѣко отношение. Както въ миналогодишния бюджетъ, така и въ тагодишния проектъ-бюджетъ сж предвидени най-големи разходи за подобрене на земледѣлито, скотовъдството и тѣхнитъ отрасли.

Изложението на г. Бойчиновъ бѣше изслушано съ голѣмо внимание отъ всички съветници. По него говориха Таслаковъ (демократъ), Думановъ (стамболовистъ), Червенковъ (томовистъ) и др., следъ което проекта се прие на първо четене съ пълно болшинство. За отбѣлеване е, че за него гласуваха и голѣма частъ отъ опозицията.

Окончателното приемане на проектъ-бюджета ще стане следъ 20 т. м.

Окржжниятъ съветникъ г. Борисъ Христовъ отъ Никополъ си е подалъ оставката и на негово мѣсто е провъзгласенъ г. Георги Пасковъ отъ с. Сомовитъ.

Окржжниятъ съветъ реши да се отпуснатъ 10 хиляди лева на д-вото за покровителство на слѣпите въ България.

Гражданството и Б. Н. С. „Кубратъ“

Интересътъ къмъ тукашната организация

Напоследъкъ мѣстната организация на Б. Н. С. „Кубратъ“ проявява трескава организациона дейностъ. Къмъ организацията е основана компетентна провайтна група, по инициативата на която всѣки вторникъ се четатъ реферати за нашето славно минало и за задачитъ на българския народъ въ настоящия моментъ.

Гражданството сжко проявява голѣмъ интересъ къмъ тая народна организация. За това говори и масовото посещение на Кубратовата вечеръ, която се даде миналата седмица.

Отъ прихода на тая вечеръ организацията е внесла въ Народната банка като помощъ на фонда „Подпомагане на пострадали отъ войнитъ“ сумата 2000 лева. Отъ тая сума 544 лева сж събрани по между кубратиститъ въ беседата по тукуването на пунктъ 6 отъ такъзиса на кубратиста, който гласи: „Азъ чувствувамъ съ болка на срѣдце раната на инвазива, плача на вдовците и сира-

Предъ селско-общинскитъ избори Борбитъ сж за голѣмитъ кметски залпати

Макаръ, че въ недѣля, 19 т. м., ще се произведатъ избори за селско-общински съвети, не се чувствува нѣкакво особено раздвижане. Борбитъ въ повечето села не сж борби идеини, а борби за голѣмитъ кметски залпати. Затова и страситъ които се влагатъ сега въ тѣхъ, следъ два-три дни ще се изпарятъ.

Опозицията, обаче, опитвайки се да използва нѣкой отъ колебаюцитъ се партизани на сговора, критикува най-безогледно неговата политика и си служи съ отвратителни цинизми по адресъ на неговитъ по-първи водачи.

Въ отговоръ на тая безогледна борба, въ последнитъ дни въ окръга бѣха устроени нѣколко голѣми пуктове събрания на които сж говорили министритъ проф. Т. Кулевъ — въ Червенъ-Бръгъ, Дим. Христовъ въ селата Гигенъ, М. Тръстеникъ, Гулянци и Поримъ. Цв. Бобошевски въ Ловечъ. Говорили сж на публични събрания и нѣкой народни представители, които, подчертавайки какво е направилъ Демократическия сговоръ за селата, сж опровергали съ факти разпространяванитъ предизборни диверсии.

До сега въ окръга не сж отбелязани никакви инциденти въ връзка съ изборитъ.

Единъ имевтъ френски професоръ за Древна България

Похвали за българ. народъ

Нашиятъ кореспондентъ отъ Монпилие, Франция, г. Ал. С. Сиромаховъ ни съобщава, че на 21 януарий т. г. въ семинара по история при университета въ Монпилие, проф. Флишъ е държалъ публична беседа на тема: „Идеята за втора римска империя у Византия“.

Беседата е била посетена отъ много видни френски генерали, офицери, общественици и граждани.

Въ тая беседа г. Флишъ се е спрѣлъ специално и на въпроса за значението на българитъ по онова време. Говорилъ е продължително за нашия произходъ, обрисувалъ второто българско царство и е посочилъ нашето племе като храбро и организирано — „страшилице за Византия“. А когато възторжено говорилъ за златния вѣкъ и за царъ Симеона предъ вратитъ на Цариградъ, той билъ продължително аплодиранъ отъ многобройната публика.

Угнетена България въ тия дни на тежка изнемога изпраща своитъ сърдеченъ поздравъ и благодарности на именития френски професоръ г. Флишъ.

Дано и за въ бжлаще въ аутитъ на тоя университетъ, където много видни наши съотечественици сж добили своето образование, бжлащъ по-често осланявани отъ похвални думи за нашата страна, исторически истини за която всѣкога сж били забравяни отъ недобросъвестни и платени агенти.

Физическото възпитание и училището

„Желаете ли да култивирате вашата интелигентностъ, култивирате силитъ, които тя трѣбва да управлява; упражнявайте постоянно вашето тѣло, направете го силно и здраво, за да бѣде умно и умерено; нека тича, нека живѣе, нека бѣде винаги въ движение, нека бѣде човѣкъ чрезъ силата и той ще стане и чрезъ разумътъ“.

(Jean Jacques Rousseau).

Физическото възпитание на ученика трѣбва да заема едно отъ първитъ мѣста на нашитъ грижи. Не трѣбва да се занимаваме само съ умственото развитие на ученика за смѣтка на неговото тѣлесно развитие. Детето въ периода на бързото развитие има специални нужди, които учителя трѣбва да знае. Когато ученика е поставенъ въ здрава среда, въ едно хигиенично училище, снабдено съ добри мебели, дълготъ на хигиениста съ това не се свършва.

Мисълта за обучението и умственото развитие не трѣбва да бѣде причина да се забравя, че грижитъ за тѣлото и физическото възпитание сж най-съществени условия за едно добро здраве и за нормалното развитие на единъ здравъ и силенъ организъмъ.

Да се осигури на детето едно добро физическо здраве, то значи да се постави въ най-добри условия, за да му се даде едно солидно умствено възпитание. Физическото възпитание дадено по единъ разуменъ начинъ, не само, че поставя детето въ добри условия за негово обучение и училищно възпитание, а въ много случаи то помага предпазването отъ болеститъ, на които е било предразположено по наследство. Като се осигури правилна игра на всички органи, давайки едно хармонично развитие на всички части на тѣлото, физическото възпитание ще може въ единъ доста голѣмъ мащабъ да предпази детето отъ повреди при растенето, а сжко така и да се бори успѣшно противъ вреднитъ действия на лошата къжна хигиена.

Детето привикнало на физическия животъ ще му се хареса, а това е отъ капитална важностъ за неговото послешно съществуване, било като работникъ, чиновникъ и пр., които всички сж тѣ често лишени отъ чистъ въздухъ. Ако днитъ за почивка сж посветени за упражнението на чистъ въздухъ, ако грижитъ за физическото възпитание заематъ едно по-широко мѣсто въ живота на нашитъ работници, тѣ щѣха да бждатъ запазени отъ много болести, на които причината е липса на хигиена. Именно въ училището е мѣстото, където тѣзи здравна навики трѣбва да бждатъ въплѣнени на децата. Гръшка е да се мисли, че целта на физическото възпитание се состои въ развитието видове преклонитъ спортове, като бързо-ходене, дигане и хвърляне тяжести и др. Таква упражнения сж често противни на целта, която преследва физическото възпитание въ училището. И наистина, не се касае изъ между една група ученици да се направятъ шампиони или атле-

ти, а напротивъ, да се даде на всичкитъ деца едно пълно физическо възпитание до колкото това е възможно; и целта на това възпитание е да развие всички органи, а не само нѣкой групи мускули. Хармоничното развитие на всички части на тѣлото изисква една обмислена практика на упражнението.

Тѣзи упражнения трѣбва да бждатъ наредени така, че никой органъ да не е чуждо на тѣлото благотворно действие. Учителтъ, който ржководи физическото възпитание на ученицитъ, трѣбва да знае, че въ полза на тѣзи движения на видъ монотонни и нмисжни, цѣлъ единъ сборъ отъ качества и способности трѣбва да се развие и когато му се повѣрва надзора върху физическото възпитание, това е най-полезната работа, която има да извърши, въ сжщото време и най-сложната.

Физическото здраве на детето му зависи толкова, колкото и равновесието на неговитъ умствени способности, качества на енергия и воля, сигурностъ и самонадеяностъ се развиватъ въ течение на това възпитание. Въ заключение, резултатитъ, които могатъ да се очакватъ отъ физическото възпитание интересуватъ човѣшката дейностъ въ всичкитъ ѳ прояви.

Д-ръ Хр. Хлѣбаровъ.

ПРОИЗШЕСТВИЯ

Две самоубийства

Онзи денъ се е самозастрелялъ Коста Бояновъ отъ с. Ново село, никополско, който отъ дълго време страдалъ отъ туберкулоза.

Самоубилъ се е и Василъ Николовъ отъ с. Долно Павликени, левечкия. Причинитъ сж неизвестни. Води се следствие.

Умрѣлъ отъ епилепсия

Преди нѣколко дни Денчо К. Петевъ отъ с. Долно Павликени, ловчанско, връщайки се въ селото си отъ Ловечъ, където е билъ на пазаръ, падналъ въ несвесъ и починалъ. Сжщиятъ е страдалъ отъ епилепсия.

Убилъ годеницата си

Въ недѣля, сутринтъ, при тръгане съ автомобилъ за венчаване отъ Ново село, троянско, за Троянския манастиръ, младоженецъ Григоръ Яневъ, стражаръ при троянското околийско управление, изваждайки отъ джоба си пистолета е наранилъ годеницата си Тотка А. Бояджиева отъ с. Ново село и стражара Йонко Т. Тотевски.

Автомобилтъ билъ веднага отравенъ къмъ Троянъ за да се даде помощъ на раненитъ, но по пята Бояджиева починала.

А слнчевитъ лъчи ѳ се усмихиватъ, донасяйки ѳ първия прѣветъ на пролѣтъта, тихия едвамъ доловимъ копнежъ на обмилваната подъ ласкитъ на слнцето земя, трепета и възторга на всичко живо... Нейното блѣдо измжчено лице, съ голѣми печални очи, е равнодушно. Още по-голѣма скърбъ обвива очитъ ѳ и суха кашлица раздира хлѣвнатитъ и болни гърди.

Въ класната стая е слнчево и тихо. Малкитъ наведени усърдно пишатъ на плочитъ, а голѣмитъ мѣлчливо рисуватъ въ своитъ блокчета.

Тя обхваща главата си съ тѣнкитъ си блѣди прѣсти и се вгледва навънъ. И неволно тя се унася въ споменътъ и блѣхъ на своята първа пролѣтъ въ малкото планинско селце... Храститъ край рѣката сж цвѣнати. Въ нежко коприненитъ ниви листа сж разхвърляни съ кашъ бисери, върбитъ шумятъ, обгрнати въ зеленина, и мека калифена трева покрива свѣтлия безкрай. Нежко синьото небе, отуискало злагни ресни, рони

тиха упиваща свѣтлина надъ малкото селце.

Тъмно-зелената гора е пълна съ музиката на птицитъ, звѣнътъ на стадата, съ аромата на цвѣннатитъ трѣви и шума на бързитъ поточета. А кавала пѣе отъ неиде страстно копнеющата печални очи, е равнодушно. Още по-голѣма скърбъ обвива очитъ ѳ и суха кашлица раздира хлѣвнатитъ и болни гърди.

Колко много дни на блѣнове, възторгъ и красота изживѣ въ горага всрѣдъ зеленитъ хълмове и цвѣннатитъ поляни, пълни игличина! Обкржжена отъ чиститъ детски погледи, тя се чувствуваше горда, свободна, пълна съ мечти и животъ...

Въ града тя нѣмаше близки. Навсѣжда срещаше само чужди индиферентни погледи, а тукъ, въ малкото планинско селце, тѣ бѣше проживѣла три години. Всички я обичаха и тя се чувствуваше като малка принцеса.

Дълги години тя приживѣ сама, боряща се съ много нежгоди и изпитания. Върѣлъ мизерия и жмка тѣ завърши гимназията и бѣше акусила вече отъ цѣлата отровна горчивина на живота. И сега,

когато тя трѣбваше да се разва на плодотѣ на своя трудъ и жмка, болестята разрушаваше всичкитъ ѳ блѣнове, красотата и копнежа на нейниятъ едвამъ започнатъ животъ...

Звѣнецътъ удари силно, произващо и остро. Децата шумно изтичаха навънъ. Тя остана все тѣй неподвижна и тжжна край разтворения прозорецъ. Острата кашлица отново раскъса гърдитъ ѳ и студени трѣпки преминаха по тѣлото. Стана ѳ тъмно и сямотно. Тя се задущаваше отъ болка и страдания.

Нѣкой ѳ повика. Тя се обърна. Една малка детска ржка се протгна къмъ нея и ѳ поднесе букетче отъ кокичета. Тя ги взе, помилава леко русата главичка и тжжна усмивка трѣпна на блѣдитъ ѳ устни.

— Това сж, може би, първитъ цвѣта на моета последна пролѣтъ! — си помисли тя.

Но защо тя трѣбва да умрѣ тѣй млада въ свѣтлото начало на своя животъ — сега, когато възъ се носятъ първитъ трепети на събуждащата се пролѣтъ? И тѣя

Когато пролѣтъта се пробужда...

(Разказъ)

Зимното слнще весело пробужда съ своитъ дълги златни прѣсти блѣноснжнитъ върхове на планината и меки къдри отъ свѣтлина загрѣчатъ малкото планинско селце.

Нискитъ качкички се усихватъ съ своитъ блестящи подъ слнцето блѣдо-розови покрива, а дърветата край старитъ плетина, едвამъ заплюяни подъ ласката на топлия вѣтречъ, заплватъ прѣсента на събуждащата се пролѣтъ...

И тая прѣсене се носи, трепти въ звѣнътъ на разбуденитъ стада, въ тихата и плаха мелодия на ранобудния овчарски кавалъ, въ свѣтлоструитъ води на рѣката, въ шума на малкитъ воденици и бичкиджийници.

Веселъ шумъ и глъчъ, като животворна вълна залива калнитъ тѣсни улици на малкото планинско селце и се възвзема наиде въ безкрая на още пустото

поле, трѣпно подъ първата ласка на пробуждащата се пролѣтъ.

Долу, на поляната, цѣло ождало въ свѣтлината на зимния слнчевъ денъ, блѣсти малкото ново селско училище. Презъ разтворенитъ прозорци на стаитъ струи топълъ лѣхъ.

Въ класната стая на младата учителка е тихо. Само натискането на калемитъ на малкитъ върху плочитъ, нарушава тишината, а златнитъ ириви слнчеви лъчи немирно се плѣгатъ по стенинтъ, пренуваватъ се върху чиноветъ и закачливо погадѣличкаватъ лицето на нѣкой кждрокосъ немирникъ.

Понѣкога отъ вѣнъ нахлува шумътъ отъ скърцания кола, вижътъ и смѣхътъ на минаващитъ. И насколо тихо се възвзема хинътъ на събуждащата се животъ, свѣтълъ, дивенъ и увличащъ като приказка.

Младата учителка е тжжна,

После тѣ дигна глава и съ злорадство разкъса цвѣтята и ги захвърли на вѣнъ.

Тѣ завидваше на всичко, на дърветата, които отново щѣха да се разцвѣнатъ, на малката воденица, която весело пѣше, на дѣцата, които шумно тичаха изъ двора, даже и на малкитъ събудени подъ милувката на слнцето мухи, които лѣтѣха край прозореца. Колко хубавъ бѣше живота сега, когато тѣ чувстваше, че той си отива за винаги отъ нея и тѣ не може да го спре, да го задържи — никаква сила не бѣше вече въ състояние да ѳ го повърне.

Тѣ падна върху прозореца, закри лицето си и остана все тѣй неподвижна...

И когато храститъ край рѣката цвѣнаха и хълмиветъ се обиха съ цвѣтове и зеленина, всрѣдъ тжжния стонъ на малкото селско клепало, бѣдната самотна учителка бѣше съпроводена отъ всички, като малка принцеса, до нейния гробъ.

Севдалина Крайска.

